

[Justitsministeren.]

ringsmæssigt er en nærmere tilknytning til bedsteforældre, onkler og tanter, end der er til fætre og kusiner.

Jeg forstod det ærede medlem hr. Viggo Starcke således, at han mente, at den omstændighed, at det her drejede sig om samme årgang, måtte tale for en intimere forbindelse end med bedsteforældre, onkler og tanter; det tror jeg ikke på. Jeg tror, at al erfaring taler for, at man via sine forældre har intimere forbindelse med bedsteforældre, onkler og tanter, end man har med sine fætre og kusiner, til hvem forbindelsen let løsnes og vanskeligere knyttes igen. Derfor synes jeg ikke, det er så tilfældigt, når man er nået frem til at foretage delingen her.

Med hensyn til de bemærkninger, der er gjort om Grønland, er jeg enig i, at vi bør se på spørgsmålet i udvalget.

Til det ærede medlem hr. Rasting har jeg også en enkelt bemærkning. Det, det ærede medlem betegnede som „plastre på sårene“, kan vi drøfte i udvalget, det er jeg særdeles villig til. Men så rejste det ærede medlem spørgsmålet om oprettelse af en arvefond, hvori de arvingsløse kapitaler skulle indgå, og det ærede medlem blev her støttet af det ærede medlem hr. Johs. Christiansen — og jeg forstod, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen faktisk var inde på den samme tankegang. Hertil vil jeg sige, at vi naturligvis i justitsministeriet i høj grad har været opmærksom på, at de tanker har været fremme både i arvelovskommissionen, og dengang sagen behandlede i landstinget. Når jeg ikke har stillet forslag om det, er det, fordi jeg har ønsket nærmere at undersøge, om der er en virkelig reel basis for at skabe en sådan arvefond. Ingen kan jo i øjeblikket have nogen mening om, hvorvidt den foreslåede ændring af den legale arvefølge vil føre til en sådan udvidelse af anvendelse af testamenter, at der ikke bliver tale om arvingsløse kapitaler af nogen virkelig betydning. De beløb, der hidtil er tilfaldet statskassen, har været meget små, og de undersøgelser, der er foretaget over de beløb, der er faldet i arv til 4., 5. og tildels 3. arveklasse, viser også meget små beløb. Hvis fonden får meget små beløb at virke med, vil det forekomme mig urimeligt at oprette den, idet

den da vil opfattes som en ren narresut, som gørende grin med de mennesker, der skulle henvises til at søge den. Derfor vil jeg gerne have, at man stiller spørgsmålet i bero. Det kunne måske — jeg antyder et måske — rejses i forbindelse med arveafgiftslovgivningen. Her kunne der måske skabes mulighed for at etablere en fond, der kunne løse opgaver, som det var rimeligt at få løst.

Jeg må bede det ærede medlem hr. Johs. Christiansen opfatte de bemærkninger, jeg nu har gjort, som et svar på hans spørgsmål. På eet punkt efterlod det ærede medlem tvivl i mit sind. Jeg forstod det ærede medlem således, at det ærede medlem ville bevare fætre og kusiner som omfattet af den legale arveret, men jeg blev ikke rigtig klar over, om det ærede medlem ville gå videre og tage deres afkom med, med andre ord bevare hele den nuværende 3. arveklasse indenfor den legale slægtsarv.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg sige, at jeg ikke er utilgængelig for argumenter, der sigter mod at stryge 3. arveklasse helt, men de begrundelser, jeg anførte før, har altså fået mig til at stille forslag om en deling på linie med det forslag, der var stillet af arvelovskommissionen. Jeg tror i og for sig, det ærede medlem har ret i, at der i udkastet af 1941 var mange gode tanker. Der var jo i virkeligheden mange problemer fremme — om tvangsarverettens størrelse og meget andet — og jeg tror, man kunne være nået frem til en rimelig lovgivning, men de anførte grunde har fået mig til at indskrænke mig til at berøre dette ene spørgsmål om arveklasserne. Jeg nærer den optimistiske forventning, at der inden så forfærdelig længe må kunne komme noget ud af et nordisk samarbejde på dette område.

Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke var imod delingen af 3. arveklasse, men jeg forstod ikke, om det ærede medlem ville beholde 3. arveklasse i loven eller stryge den.

Edel Saunte: Til det ærede medlem hr. Lorentzen vil jeg gerne sige, at det er en skønssag, hvor vel formuleret en lov eller en anordning, som det her er, er eller ikke er. Men der er en lille ting, som får mig til at